

SLOVENE.

Političen list za slovenski narod.

Pe pošti prejemani velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemani velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravišтво (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 23.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna peti-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenem nedelje in praznike, ob 1¹/₆ uri popoldne.

Štev. 194.

V Ljubljani, v ponedeljek 26. avgusta 1889.

Letnik XVII.

Izvir avstrijsko-nemške zveze.

Ker se zadnji čas ta zveza tolikokrat omenja, gotovo bo zanimalo izvedeti, kakó je nastala. Bismarck sam je lansko leto v državnem zboru povedal njeno zgodovino. Rusi so bili razdraženi vsled izida berlinskega shoda v letu 1878. Tirjali so od Nemčije, naj močno pritiska na Avstrijo, da se bo raje udala njihovim željam, toda zahtevale so se tu reči, s katerimi bi Prusija očito žalila pravice avstrijske. Za to bi se bila Prusija konečno malo brigala, saj je znano, koliko se boji Prusija rušiti pravice nasproti Avstriji. Toda Bismarck je kot državnik spoznal neizogibne posledice; če je Avstrija Nemčiji sovražna, potem postane slednja z ozirom na vedno prežečo Francijo neprijetno odvisna od Rusije. Ruske tirjatve, naj Prusija vpliva na Avstrijo, postale so meseca avgusta 1879 tako nujne, da se je bilo v vsej resnici bati vojske. Bismarck je ostal trden, sedaj je pa poslal ruski kanceler pooblaščenca v Pariz, ki naj republiko ponudi zvezo zoper Nemčijo, kar so pa Francozje odklonili ter naznanili Bismarcku. Bismarck je šel v Gastein ter je obravnaval s Kálnokyjem, cesar Viljem pa se je proti nasvetu Bismarckovemu v Aleksandrovo sešel z ruskim carjem. Tretji teden meseca septembra je bil Bismarck na Dunaji pred cesarjem Francem Jožefom, s katerim se je posvetoval o zvezi. Toda dolgo se je moral truditi, predno je cesarja Viljema I. pridobil za ta načrt; vse naglašanje ruskih nevarnih naklepov ni nič pomagalo. Še-le ko je Bismarck tirjal svojo ostavko, pritrdil je cesar. Beseda se je izpolnila, katero je o svojem času zaklical Bismarck ruskemu kancelerju: „Ne silite me, da bi moral voliti med Rusijo in Avstrijo.“

Ko je kmalu potem veliki knez Konstantin potoval domov, peljal se je mimo Berlina, ne da bi bil pozdravil nemško cesarsko družino. Prestolonaslednik, sedanji car, se je moral s pismenim poveljem

očetovim, katero sta mu dva častnika prinesla, prisiliti, da je v Berlinu izstopil.

Zveza obstoji sedaj deset let; Bismarcku se je zdela potrebna, ponudil nam jo je v interesu Prusije. Oporekati nečemo, da tudi Avstriji ohranjuje mir, toda Prusi nas potrebujejo.

Solidarnost balkanskih narodov.

Pod naslovom „Odkritosrčna beseda Bolgarom“ objavil je „Odjek“, glavno glasilo srbske radikalne stranke, članek, kateri v nastopnem po besedah prevajamo. Piše namreč:

„Misel solidarnosti vseh balkanskih narodov je misel, katera ima bodočnost. Le če vsi narodi na balkanskem poluotoku popolno umevajo skupne koristi, le če spoznavajo, da je njihova moč v vzajemni solidarnosti, le tedaj bodemo dedščino svojih očetov uspešno branili tujih navalov, obdali svojo samostojnost z novimi jamstvi ter si takó zavarovali prihodnost, kakor je primerno slavni naši preteklosti. Pod zastavo take solidarnosti se morejo vse razprtije poravnati, vsa preporna vprašanja mirovno rešiti.“

Mi vsi balkanski narodi smo brez izjeme skozi stoletja morali grozovit boj biti, dokler se nismo oprostil težkega jarma suženjstva. Celi rodovi so se žrtvovali ter potoke krvi in solz prelili, dokler tudi nam po dolgi noči ni vzhajalo v krasnem blesku solnce zlate svobode. In danes naj pa mi sami z neslogo zopet proizvajmo nevarnost za našo s krvjo napojeno domovino? Ali naj z lastno roko odpiramo vrata tujim vplivom in gladimo pot tujim navalom? Ali naj sami kopljemo grob svoji prostosti in neodvisnosti, ko z mejsebojnim nezaupanjem cepimo svojo moč, namestu da bi v slogi družili svoje sile za skupno obrambo svoje prostosti nasproti vsakemu sovražniku? Resnično, to niso naši prijatelji, ki zoper slogo in solidarnost balkanskih narodov rujejo!...

Toda solidarnost balkanskih narodov ni samó v mejnarodni politiki važen faktor. Tudi na polji gospodarstvenih koristij se mora vestno ž njo računati. Obravnave, ki se mej Srbijo in Bolgarijo vsé gledé vrvnavanja vzajemnih trgovinskih razmer, so najboljši dokaz, da tudi Bolgarija zná vrednost te solidarnosti ceniti. Nikogar ne bo iznenadilo, ko Bolgarija pripisuje posebno važnost temu, da bi se trgovinske razmere mej Srbijo in Bolgarijo takó vredile, kakor bi bilo to najbolj koristno za obe državi. Bolgarskim odnošajem je treba večje stalnosti. Ravno zaradi nenormalnega položaja, v katerem je dandanes Bolgarija, mora jej biti posebno ležeče na tem, da se ta položaj vrvná. Gotovo bi bil za bolgarske vladne kroge velik vspeh, ko bi mogli vrvnavanje trgovinskih razmer s Srbijo v zaželjeni obliki pravilne trgovinske pogodbe zaključiti.

Srbski narod gotovo nikoli ne misli na to, da bi sovražno postopal nasproti opravičenim nameram bolgarskega naroda. Toda pred vsem se morajo Bolgari varovati, da ne bodo rušili solidarnosti vseh balkanskih narodov s tem, ker se udajajo enostranskim vplivom ali celó služijo kot orožje za tuje koristi. Grof Kálnoky je pred delegacijami samostojnost balkanskih narodov kot program avstro-ogerske vzhodnje politike imenoval. Balkanske države morajo ta program podpirati, skrbno izogibaje se izpodbujanju onih šovinistiških poskusov, katere je knez Bismarck krepko označil z „magnatsko politiko“. Avstro-ogerska monarhija, ki drži v svojih rokah Bosno in Erecgovino, ne dobí od nas nezastuženega poklona, če o njej pravimo, da more bolj kakor kdo drugi sodelovati pri uresničevanju vsporeda gledé neodvisnosti balkanskih držav. Toda ona politika, katero je Bismarck obsodil in ki ima v Bolgariji menda veliko vpliva, ne more balkanskim državam ničesa nuditi. Skušala je tudi v Belemgradu pridobiti si tal, bila je takó z Rističevim

LISTEK.

Oče Luka Imbrišinovič.

V spomin dvestoletnice osvobojenja Slavonije.

Po R. Lopašiću priobčil Iv. St.

(Konec.)

Ko so bile pa turške čete pod Dunajem potolčene, odlahnili so vsem kristijanom na Turškem, in na tisoče junakov je bilo pripravljenih na prvi poklic od krščanske strani zbrati se v čete ter udariti na Turke. Poleg svetnih junakov Franje Ilića, stotnika Marka, Ivana Matijeveća, Ivana Sekule in drugih vitezov hrabril so najbolj ravno frančiškani narod v Slavoniji na vstanek in vojsko proti Turkom. Ko je l. 1684. general varaždinski Leslie s hrvatskimi graničarji osvojil Virovitico, a ban Nikola Erdedi l. 1685. od Kraljeve Velike pregnal vojsko Šaroša paše, vzdignil se je pod vodstvom rodoljubnih in hrabrih frančiškanov ves krščanski narod v teh krajih, da prežene in pokonča Turčina. S podporo frančiškanske in smelostjo vojskovodje Franje Ilića mogel je ban že tedaj vzeti čvrsta grada Kraljevo Veliko in Bielo Steno pri današnjem Lipiku. Sam škof Ogranić se je podal na Dunaj, da poprosi za pomoč cesarske vojske, ter je bil sam pripraven boriti se s Turki. Kasneje je spremljal škof vojsko ge-

nerala Lesliea ter nagovarjal narod, da se vzdigne na sovražnika. Posebno zaslužni so v tadanjej borbi za krščanstvo frančiškani Ivan Pinotić, Andrej Vojnović in Augustin Jarić; ali vse je nadkrilil s svojo vstrajnostjo in smelostjo Luka Imbrišinovič. Po nesreči se je dogodilo l. 1684, da so Turki poslanca Hreljo, ko je od Imbrišinovića nosil vesti krščanskim vojskovodjem, vjeli s pismi ter njega in očeta Luko po težki ječi v požeškem gradu skoz štiri mesece obsodili na smrt. Hreljo so nabili na kolec, očeta Luko pa so zraven privezali ter ga sedem dni tako držali, dokler ga niso odkupili frančiškani in katoličani z velikim odkupom od žalostne smrti. Niti ta grozni slučaj ni preplašil očeta Luko, nego on pohiti med vstaše v planine in šume, odkoder je neprenehoma Turke napadal. Ker ga Turki niso mogli nič več vjeti in ubiti, zmaščevali so se nad samostani in patri; zaprli so velikega gvardijana v težko temnico, kjer je dolgo časa medleval. Tega gvardijana so kasneje frančiškani odkupili za 6000 tolarjev, ali so morali zato prodati vse samostansko blago. Vendar pa siromak ni dolgo živel, kajti bil je izmučen od glada in straha, ki ga je pretrpel v temnici.

Ko so pa muke naroda v Slavoniji prikipele do vrhunca, udarila mu je ura konečnega osvobojenja. Že l. 1686. je bila prodrta daleč v Slavonijo hrvatska vojska pod generalom Ivanom Makarjem, rodod iz Makarske v Dalmaciji, ki je pri Orahovici

premagal bosenskega Funduka pašo ter osvojil mnoga bližnja mesta. Veče cesarske čete so prodrle v Slavonijo po odločni bitki pri Muhaču. Turki so se tako preplašili, da so pobegnili brez obzira iz trdnjave osječke ter se niso ustavili niti v Valpovem, Slankamenu, Karlovcih, Petrovaradinu in Požegi, niti v kakem drugem mestu v bližini, kajti vse predele je zavzela cesarska vojska s pomočjo narodnega vstanka ter gnala Turke čez Savo. Gradove Pakrac, Cernik, Čaklovač, Kamengrad so osvojili sami vstaši ter očistili te kraje od Turkov. Osvobojenje Slavonije je bilo dovršeno l. 1688. z osvojenjem trdnjave brodske.

Ker pa niti cesarske niti vstaške čete niso bile dovolj jake, da na celem obali savske zabranijo prelaz Turkom na našo stran, začeli so se oni zopet vračati v večih, a na mestih v malih četah v Slavonijo. Znovi je bilo treba pograbit za orožje in pri tej priložnosti se je Imbrišinovič še enkrat prav si-jajno izkazal pravega junaka. Spomladi l. 1689. pride več tisoč Turkov čez Savo ter začno med ostalimi mesti obsedati tudi Požego. Cesarskih čet ni bilo blizu, a pomoči od nikoder. Ali zato ni obupal hrabri frančiškan; natihoma in skrivej zbere četo po krajini okoli Požega ter napade 12. marca (sv. Gregorja dan) Turke, ki so se bili vtaborili na visokem bregu pri Požegi. Narodna pesem, ki nam je spomin na to bitko ohranila, pripoveda, da je oče Luka vdaril na pospane in nepripravljene Turke pred

kakor z Gruševim ministerstvom nezadovoljna. dokler se niso razmere zestrila v popolno krizo. S to politiko in njenimi pristaji na balkanskem polotoku ne moremo nikakor skupaj korakati, ker bi to pomenilo rušenje najsvetejših koristij takó srbskega kakor ostalih balkanskih narodov.

To je naša odkritosrčna in jasna beseda bolgarskim sosedom ter upamo, da bodejo znali naše mišljenja ceniti ter nam bodo pomagali, da bomo v tem smislu na korist prostosti in samostojnosti vseh balkanskih narodov vredili ne samo naše trgovinske razmere, marveč tudi vse ostale skupne zadeve."

Politični pregled.

V Ljubljani, 25. avgusta.

Notranje dežele.

"Fremdenblatt" v svoji sobotni številki priznava, da je došla vest o **razoroževalnem shodu** takó v njegove predale, kakor kukavično jajce v tuje gnezdo, ter dostavlja: "V resnih političnih krogih ni o tem zanimivem načrtu prav nič znano."

Posamezni listi že poročajo o dóbi, kdaj se bodo sešli **deželni zbori** in **državni zbor**. Treba ni še posebno naglašati, da je vse to le ugibanje, ker še ni končnih ukrepov v tem oziru. Mej tem pa se bodo v posameznih deželah polagoma zapisale potrebne dopolnilne volitve za deželne zборе in državni zbor.

Državni poslanec grof Brandis je na dveh shodih izrekel nevoljo vsled neuspehov konservativnih poslancev v **šolskem vprašanji**. Shoda sta sklenila resolucijo, naj škofje in konservativni člani gospodske zbornice sami sestavijo šolski načrt.

Graška tehnično-akademična zveza "Norica" je uradno razpuščena.

Perzijski šah je v soboto lastnoročno na krsto prestolonaslednika Rudolfa položil srebrnavorjev venec. Popoludne si je ogledal Schönbrunn. Ob 6. uri je bil že naznanjeni slavnosten obed, pri katerem sta si naš cesar in šah vzajemno napila. Včeraj je obiskal šah dvorni muzej, parlament, dvorno gledališče, novo mestno hišo in vseučilišče; popoludne se je odpeljal na Kahlenberg. Danes je šah zapustil Dunaj ter je po Dunavu s parnikom "Iris" odpotoval v Budimpešto. Kakor pravi "Pol. Corr.", odpeljal se ne bo šah v Carjigrad, marveč se bo naravnost preko Podvolocziske skozi južno Rusijo in preko Vladikavkaza povrnil v domovino.

Vnanje države.

"Balk. Corr." odločno oporeka trditvam nekaterih listov, da napravlja **srbska** vlada sitnosti kraljici Nataliji zaradi povratka v domovino. Vlada priznava naravne in postavne pravice visoke gospe, trudi se pa, da bi takó zadostila tem kakor tudi ustavnim pravicam kralja Milana. — "Pol. Corr." pravi v nekem peterburškem pismu: V Peterburgu je ves svet prepričan, da mlademu kralju Aleksandru ne preti nobena nevarnost od zunaj, poleg tega pa Rusija goji zanj odkritosrčne simpatije, kar je car sam že pri raznih prilikah naglašal. Znana carjeva napitnica "edinemu prijatelju" je bila povod raznim vestem o ruskih nakanah zoper Srbijo; toda car Aleksander III. je prelojalen in preodkritosrčen značaj, da bi podpiral katerokoli namero zoper kralja Aleksandra, ki ga je prosil varstva.

Bolgarska vlada je na Dunaj odposlala mehanika Partla, da v njenem imenu nakupi 10 milijonov patronov; v ta namen je seboj za vzor vzel eno **Berdanovo** puško. Isto tako je po svojem pooblaščenju Kiselovu v neki belgijski tovarni naročila 50.000 **Berdanovih** pušk. — V Sofiji je vlada ustanovila brzojavno izvestje pod imenom "Agence Balkanique" ter ob enem pretrgala zvezo s Havasovim izvestjem. — Prejšnji bolgarski stožnik Grujev, eden glavnih zarotnikov zoper kneza Aleksandra in vodij napada v noči 21. dne avgusta 1886, je sedaj član ruske vojne. Povodom obletnice napominanega vladnega prevrata v Sofiji mu je car podelil red sv. Stanislaja, kar je v Bolgariji vzbudilo veliko pozornost. "Svoboda" dostavlja dotičnemu poročilu: "Carju ne želimo, da bi bil njegov prestol obdan od tako zvestih vojakov, kakor je bil Grujev svojemu knezu." Neki drugi list pa svetuje, naj se odslej Stanislajev red imenuje "red za vojaške zarote".

Nasproti vsem dosedanjim poročilom trdi "Daily News", da se je potovanje **ruskega** carja v Berlin na nedoločen čas odložilo, vendar pa to ne pomeni nikakoršnih novih razprtij mej obema državama, ker je razmerje mej njima ravno sedaj izvrstno (?). — Sestanka v Osborne-u in Berlinu nista v Peterburgu posebnega vtisa napravila. Kakor namreč "Pol. Corr." javlja, pričakovali so ruski krogi vse to ter so zadovoljni, da se ni zgodilo nič hujšega. Sestanka tedaj nista položaja predruščila, tedaj tudi Rusija nima povoda, da bi premenila dosedanje postopanje. Če hočejo osrednje sile mir, zadovoljna je s tem gotovo tudi Rusija, ki hoče tudi imeti mir. In tako je vsa Evropa zadovoljna — razven davkoplačevalcev!

Iz Metza se poroča, da je vlak, v katerem je sedel **nemški** cesar, prehitro pridrdral na kolodvor ter trčil ob druge vozove, takó, da se je polomilo mnogo puhavcev. Večje nezgode ni bilo. Poročevalec "Berliner Tagblatt"-u dostavlja svojemu dopisu o obisku nemškega cesarja v Strassburgu, da so sicer ljudje, ki so vladarju klicali "hura!", in pa alžalski volilci različne osebe, vendar pa se ne more tajiti, da so se simpatije do cesarja pomnožile. Francoski listi so tedaj prav imeli, pisoč, da so v Strassburgu Viljema pozdravljali Badenčanje, katere so s ceno vožnje po železnicah zvabili k tem slavnostim. — "Nordd. Allg. Ztg." pravi v nekem članku, v katerem razmotriva korist razoroževalnega shoda: "Naše prijateljske razmere k Angliji so tehtno poročstvo za ohranitev evropskega miru; da se te razmere goje in krepe, je eden najodličnejših nalogov naše politike. Kdor bi hotel z očitnimi izjavami razdvojiti oba naroda, uganjal bi politiko naših inozemskih protivnikov."

Francoska vlada je konečno sklenila, da se bodo vršile splošnje volitve dne 29. septembra. Opravilna dóba zbornice poteče dne 14. oktobra, torej se bodo vršile ožje volitve dne 13. oktobra, ker mora biti dne 14. oktobra nova zbornica že imenovana. — Antoin, bivši zastopnik za mesto Metz, je brez protikandidata v Neuilly-ju blizu Pariza postavljen za kandidata v zbornico.

V **angleški** spodnji zbornici je državni podtajnik sir J. Fergusson pri razpravi o troškovnem proračunu za konzulate naznanil, da se vlada v Zanzibaru od skupnega postopanja z Nemčijo nádeja trajnega zboljšanja gledé kupčevanja s sužnji. Posvetovanje zoper trgovino s sužnji se bo v Bruslju dne 15. oktobra pričelo. — Trditev nemških listov o pridružitvi Anglije k trodržavni zvezi je popolnoma neosnovana, kar se najbolje razvidi iz pisave angleških glasil. Takó naravnost trdi "Daily News":

"Ministerstvo, ki bi hotelo skleniti pogodbo, da bo Anglija v slučaju italijansko-francoske vojske pomagala Italiji, odstopiti bi moralo iz službe samostojno in med preklinjanjem angleškega naroda." Tudi "Morningpost" piše v smislu angleške neodvisnosti, da bo Anglija v resnem slučaju stopila na ono stran, kjer se jej bodo obetale največje koristi.

"Capitan Fracassa" poroča: Orispi je **italijansko**-abesijsko pogodbo sestavil ter jo izročil Antonelliju, ki jo je zopet Crispiju z neblatvenimi premembami vrnil. — Okrožnica, katero je rimska redarstvena prefektura poslala italijanskim listom, poroča, da so dne 21. zgrabili nekega Frattinija, ki je bil brez dela in stanovanja ter se je nujno o njem sumilo, da je izvršil znani bombni napad. Ker se je izjavil, da je iz prepričanja anarhist, izročili so ga dne 23. t. m. sodišču na razpolaganje državnega pravdnika. Frattini taji, da je vrgel bombo, toda redarstvo je na sledu, po kakem potu si je prilačil petardo. "Riforma" temu dostavlja, da je s Frattinijem redarstvo zasledilo veliko anarhističko zaroto, ki se imenuje "revolucijska kazina."

Sakiru paši izročene **kretske** zahteve obsegajo nastopne točke: 1. Finančna neodvisnost otoka. 2. Preosnova orožništva. 3. Preosnova sodišč. 4. Revizija civilnega in kazenskega pravnega postopnika. 5. Razpustitev kretskega parlamenta in razpis novih volitev. 6. Razveljavljenje vseh sklepov zadnjega parlamenta. 7. Pri parlamentovih sklepih odločuje absolutna večina glasov brez razločka mej kristjani in mohamedanci. 8. Pravična razdelitev uradov mej kristijane in mohamedance. 9. Odstop carinskih dohodkov in kolekovin kretski blagajnici. 10. Ustanovitev kmetijske banke. 11. Podpora iz turške cesarske blagajnice v vreditev kretskih financ. 12. Splošnje pomiloščenje vseh kristijanov. 13. Strogo kazensko postopanje zoper vse turške zločince. 14. Primerna povrnitev škode, katero so mohamedanci kristjanom z ropanjem povzročili. Konečno zahtevajo Krečanje, da se morajo dotične obravnave vršiti v Kanaji in ne v Carjigradu, in sicer o vseh navedenih točkah naenkrat.

Izvirni dopisi.

Iz podnožja Velike gore, 19. avgusta. *) Oprostite, da se drznem s svojimi vrticami Vas nadlegovati. Trd kmet sem, a ker sem trd kmet, vsled tega nimam toliko poguma.

Navadno mora kmet od zgodnjega jutra do poznega večera pri delu vprežen biti, ako hoče skrbeti za svoj obstanek. Ravno tako in jednako, ako nočem bobna slišati, moram kot kmet tudi jaz s potnim obrazom boriti se za obstanek. A vkljub temu, ko se dan na dan z delom obtežujem, vendar le rad segam po kakej novini.

Ko sem pred nekimi dnevi čital dopis v "Slovenskem Narodu" št. 176 iz kočevskega okraja, osupnila me je pretiranost dopisnikova tako, da sem sklenil nekoliko odgovoriti na ona zasukovanja.

Prepričan sem, da so vredniki časnikov večkrat nedolžni, če kakega čitatelja zadenejo z dopisi, in je tako odgovore le proti dopisnikom obračati in nikakor do vrednikov.

*) Priobčimo ta dopis le na izrečno željo dopisnikovo; stvar je namreč zastarela. Op. vred.

jutranjo zoro in da jih je popolnoma potolkel. V bitki so pali mnogi janičari, age in spahije, ostal je samo aga Bršljanović, ki je bil vjet ter poslan na Dunaj k cesarju Leopoldu:

"Da kaznuje i da pripoveda,
Kako sokol za cara vojuje."

Slavonija se je tako rešila turške nadloge, a zahvalni narod je imenoval očeta Luko sokola, pa tudi brdo, na katerem se je dogodila bitka, Sokolovec. In tudi cesar Leopold je imenoval hrabrega frančiškana v neke diplomi Sokola. Še dandanes se slavi v Požegi s streljanjem na Sokolovcu na dan sv. Gregorja (12. marca) spomin te znamenite bitke. Letos pa je Požega sijajno proslavila 200letnico tega važnega dogodka in zahvalno potomstvo bode postavilo frančiškane Imbrišinovića sredi mesta lep spomenik, za kateri se je nabralo že dovelj denarja.

Imbrišinović je živel po tem srečnem dnevu še devet let. Vsakdo bi mislil, da bode živel slavn domoljub po tolikem in vspešnem delovanju med zahvalnimi vrstniki in v oslobojeni domovini prav srečno in mirno; ali tega on ni na tem svetu dočkal. Dve reči ste Imbrišinovića posebno mučili celó do groba: popolnoma neredno stanje Slavonije, in pa prepiri z bosenskim škofom Ogramićem.

Cesar Leopold je sicer po izgonu Turkov priznal pripadnost Slavonije kraljevini Hrvatski ter postavil za velikega župana virovitiškega in požeškega

grofa Frana Ivanovića, a grofa Ivana Draškovića za velikega župana vukovskega; ali redna županijska uprava ni bila tedaj uvedena, nego so v zemlji gospodarili vojnici in komorni uradniki ter provzročevali grozne zmešnjave in veliko nezadovoljstvo. Že v pismu od 25. februarija 1688 se je obrnil Imbrišinović na svojega škofa v Zagrebu, opisal mu tožno stanje naroda in zemlje, kakor da se, sodeč po ravnanih raznih tujih lahkooživev, večim delom luteranov in drugih krivovercev niti ne misli na rešitev Slavonije, nego o njenej konečnej propasti, a narod da se bode sam od obupnosti predal Turkom, ali pa od lakote propal. In zares je bil zaradi nereda, ki je zavladal v vojski in upravi, Turkom odprt pot v Slavonijo, kamor so oni l. 1690 vnovič planili ter mesta Brod, Požego in Kraljevo Veliko osvojili, seveda le za kratek čas. Po nemarnosti vojaških zapovednikov je prišlo takrat do 2000 kristijanov v sužnjost. Radi nasilstva vojnika in uradnikov se je potožil Imbrišinović samemu cesarju Leopoldu, poslavši radi tega na Dunaj svojega udanega frančiškana Ivana Pinotića. Nekolikokrat je šel tudi sam oče Luka v Zagreb do škofa Ignaca Mikulića in Štefana Šeliševića, kjer je zagovarjal cerkveno in politično edinstvo Slavonije s Hrvatsko. Koliko je on cenil in ljubil domovino svojo, pokazuje med ostalim tudi pismo, priposlano škofu Šeliševicu, v katerem javlja, da je v Bosni žalibože zavladala kuga, od katere da Bog oslobodi "milo našo Hrvatsko".

Po osvojenji je začel škof Nikolaj Ogramić vse ostreje zahtevati slavonske župe za škofijo bosensko ter si jih je tudi nekoliko podvrget. Najbolj se je bal Ogramić Imbrišinovića kot vikarja zagrebskega in oduševljenega privrženca te škofije. Nevošljiveci so obrekovali očeta Luko, da živi posvetno, da drži mlinove, da trguje in da se protivi svojim poglavarjem. Tega obrekovanja pa se je Imbrišinović lahko rešil pred svojim duhovnim poglavarjem, kajti celo njegovo življenje je bilo živ dokaz, da ni bil niti sebičen, niti nepokoren, nego da mu je srce bilo le za plemenite stvari, in da se poglavarji niso nikdar nanj potožili niti ga kaznili.

Ves trud in vse grožnje škofa Ogramića ga niso mogle odvrti od škofa zagrebskega, kateremu je ostal vikar do smrti. Po njegovem nagovarjanju je prispel meseca februarija 1698 na cerkveno vizitacijo zagrebski škof Štefan Šelišević v Požego, a tri dni za tem oboli Imbrišinović že drugače vsled velikih muk izmučen in oslabljen, pa tudi dosta star ter po kratki bolezni umrje v Požegi meseca marca l. 1698. Še pred smrtjo se je pomiril s škofom Ogramićem ter si izprosil kot pravi kristijan od njega blagoslov po župniku požeškem patru Iliji Modriću. Tako je živel in dokončal ta znameniti mož iz časa gospodstva turškega v nesrečni Slavoniji.

Gosp. dopisnik v št. 176 rečenega lista pojasnjuje in poudarja, da kmetijske občine, ki volijo dva poslance, pošiljajo v Kočevje 81 volilnih mož, in sicer 50 slovenskih in 31 nemških k volitvi, in da so vsi nemški liberalni, slovenskim pa se mora prištevati tudi onih šestnajst (Ni resnica! Le štirinajst!), ki so volili gosp. V., za kojega ni glasoval niti eden duhovnik ali čiste barve klerikalec. Oj, ti borna domišljija! Je li se morajo tedaj zaradi tega slovenski kmetje liberalcem prišteti, ker so volili gosp. V., ter oni čiste krvi klerikalci, koji niso za gosp. V. glasovali?! Tukaj moram jaz odločno zanikati, da ni to resnica, kar gosp. dopisnik trdi. Prepričan sem jaz in veliko mojih somišljenikov, da več kot polovica slovenskih volilcev, koji so glasovali za gosp. V., še pojma nima, kaj je liberalnost; osobito pa smelo trdim, da isti niso iz ljubezni do liberalnosti volili, temveč volili so iz drugega vzroka, kakor se pojasnjuje.

Nadalje gosp. dopisnik poudarja, da imamo torej 50 slovenskih in 31 nemških, ali 47 (!) liberalnih in 34 (več!) klerikalnih volilnih mož v poštev jemati. Kajti gosp. V. — kakor g. dopisnik trdi, liberalni poslanec, dobil je le 45 — in klerikalni poslanec gosp. P. pa 42 glasov. Na ta način bi torej moralo skupaj biti 87 volilcev; v resnici bilo jih je pa le 81. — Razvidi se tedaj, da nekateri volilci, koji so glasovali za g. V., glasovali so tudi za g. P. kot ultra-klerikalca. In na ta način tedaj, če nam nasprotni g. dopisnik trdi in se hvali s 47 (!) liberalci, zakaj bi ne imeli mi pravice hvaliti se z 42 klerikalci?! Torej že pri tem razmerju, ko so nekateri volilci za gg. V. in P. glasovali, se razvidi, da ni šlo, kakor g. dopisnik trdi, samo za liberalca ali klerikalca. Da ni šlo samo za liberalca ali klerikalca in da vseh 31 kočevskih volilcev ni v polnej zavesti za liberalnega poslanca glasovalo, to se dá prav lahko dokazati.

Volilni možje slovenske narodnosti so bili večinoma tega mnenja, kandidata v deželni zbor voliti, koja bosta konservativno-narodnega mišljenja ter za povzdigo kmetijstva se trudila. Da je bilo res tako, pokazalo se je tudi, ker centralnemu odboru bil je od zaupnih mož le čiste barve konservativci g. P. poslanecem priporočen in za njegovega tovariša so se isti možje izjavili, da se bodo na dan volitve odločili. Da so kmetje slovenske narodnosti v rečenem volilnem okraji takoj po razpisanej deželnozborni volitvi vse zaupanje g. P. gledé poslanstva pokazali, nikakor se ne dá tajiti. Kajti slišal sem pogostoma besede: „Gosp. P. mora biti naš! Kdor je proti njemu, ta je proti kmetu; kdor je pa proti kmetu, ta ni in ne more biti zagovornik kmetijskih teženj.“ K temu prišlo je pa tudi vprašanje, kdo naj bi bil tovariš g. P.? Kot tovariša rečenemu naglašala sta se od zaupnih in volilnih mož veščast. g. S. in g. Dr. Res, da se nazadnje za rečena gospoda volilni možje niso mogli takoj jednoglasno strinjati, a razlika bila je pa vendar mala in nepomenljiva, kajti za prvega se niso mogli le v enem strinjati, da je gospod že previsokih let in bi ne mogel vsled starosti naloženega posla opravljati, na kar je rečeni gospod ponujano mu kandidaturu odklonil. Za poslednjega pa zaradi tega ne, češ, da dva poslanca pač ne moreta biti v jednej občini. In ko bi v resnici slednjega slučajja ne bilo, tako bi se eni volilci ne bili odtegnili.

Tukaj se tedaj jasno vidi, da ljubezen do liberalstva je bila prav neznatna. Da pa tudi zavedni (!) Kočevci niso povsem do blaženega liberalstva ljubezen gojili, pokazalo je nekaj slučajev, katerih ne bom navajal.

Tudi tukaj se je videlo, da zavednim Kočevcem ni le do blaženega liberalstva, ampak da tudi dobro vedó, kje jih čevlji žuli, in da žulji se ne dadó samo z liberalstvom zaceliti, nego treba jih je lečiti z drugim mazilom, kakor je nam nasprotni g. dopisnik v liberalnem smislu narekuje.

Nadalje g. dopisnik zlasti poudarja, ko bi bili Kočevci v tej skupini zdržali se volitve in prepustili boj samim Slovincem, izvoljena bi bila dva klerikalna Slovence, kar bi sicer ne bilo škodljivo za slovenstvo sploh, a brž ko ne pač za ljudstvo na Kranjskem. — Oj, domišljija! Tako brž ko ne za ljudstvo škodljivo na Kranjskem, trdi g. dopisnik?! On bi sicer rad nekaj povedal, kar bi znalo slab vtis na ljudstvo o klerikalstvu napraviti, toda ni še dosti o tem poučen. Torej klerikalci so nevarni! Kaj mislite Vi, g. dopisnik, da smo mi kmetje še tako zaostali, da bi tega ne vedeli, kdo je do sedaj več storil za Kranjsko, liberalci ali klerikalci? Ali

se ne spominjate pokojnega dr. Bleiweisa, da je bil v Vašem smislu največji klerikalec?! Ali ni pokojnik, — vprašamo mi, — več koristil Kranjske, kot vsi liberalci njegove dóbe?! Opominjamo pa Vas, da s tako domišljijo, ki jo skušate mej svet spraviti, pri kmetu ne boste vplivali.

Nadalje g. dopisnik poudarja, da Kočevcem gre le s tega stališča zahvala, ker so pripomogli k izvolitvi g. V. proti g. Dr. ali celó Sk. No, častna zahvala to nikakor ni! Kajti če stvar preudarimo, bode se vse drugačno lice pokazalo. Ali se ni od strani takozvane liberalne stranke nekemu ponujalo poslanstvo, ki ga sedaj imenujete klerikalca?! Ravno tako ni treba Kočevcem zahvale dajati proti g. Sk.; kajti g. Sk. se je bil že pred volitvijo odposlanstvu odpovedal.

Konečno tudi g. dopisnik nekako dvoumno popisuje spretnosti in dobro voljo istega, koji je toliko nasprotstva poravnal in slogo omogočil. Vse te zasluge pa se imajo pripisovati z ozirom na to, da si je s svojim taktim in premišljenim postopanjem pri obeh strankah pridobil splošno simpatijo, — vodi c. kr. okr. glavarstva kočevskega g. dr. L. Thomannu.

Mi pa vprašamo: Ali pa si je rečeni gospod v volitvenih zadevah res pri obeh strankah pridobil toliko zaupanje? Kolikor je nam kmetom splošno znano, tako moramo vestno potrditi, da rečeni gosp. je res hvale vreden in za dobro stvar vnet in delaven uradnik, zato mu dajemo vso čast za njegovo prijazno občevanje pri uradnem poslovanju. Da bi se pa mi mogli s tem strinjati, da si je rečeni gospod pri volitvah res kako simpatijo pridobil, tega pa mi kmetje nikakor ne moremo priznati.

Mogoče, da zna nam kmetom kdo pod noge polena metati, češ, kako toliko poguma, da si drzemo našim liberalcem, ki so tako čisti, kaj očitati. Ne, in nikakor ne mislimo komu kaj žalega! Nasle dolžnost veže, da povemo, kar je ležečega na resnici ter pojasnimo stvari s tem, da se tako lepo naslikane neresnice, koje gosp. dopisnik v rečenem listu navaja, pokažejo v pravej obliki.

Gledé rečene volitve g. dopisnik povsem poudarja, da danes ne gre nič več za narodno vprašanje, nego gre za vse druge ideje tako n. pr. za liberalstvo in kako dobro stvar kot: deželno gledišče itd. Je-li pa bode kmetiki volilec s tem zadovoljen, da se bode od kmetiki občin voljeni poslanec z liberalstvom in s takimi napravami, koje niso za povzdigo kmetijstva, pri zboru bavil? G. dopisnik nadalje kaže ponos in veselje s tem, da je vsaj jeden liberalce poslanec voljen. Dobro! Vpraša se, je-li so vsi volilci, koji so liberalnim poslancem glasove dali, na to ponosni? Ne, kajti nahajajo se, ki sedaj tožijo: grešili smo! Da v resnici nekateri volilci, ki so glasovali za takozvane liberalne poslanca, imajo sedaj kesanje, razvidi se iz tega, da je neki gospod rečene stranke se izjavil: če bi še 100 let živel, nikdar več bi se ne izneveril narodno-konservativni stranki in bi volil ž njo.“ No, sedaj naj pa še kdo poreče, kako zavedno in po prepričanju so volilci za liberalne poslanca glasove oddajali. Mi kmetiki konservativci sicer bivša kandidata gg. L. in V. čislamo, a obžalujemo le, da sta ista gospoda pokazala se z nazoni za liberalstvo in nista razvila programa, s katerim se splošno kmetje strinjamo, ne pa kričali, koji pojma nimajo o kmetiki težnjah.

Če tedaj pomislimo o klerikalstvu in liberalstvu, katerih g. dopisnik omenja, češ, da je to danes glavno vprašanje, tako bi jaz še to vprašanje rad stavil: Je-li za priprosto ljudstvo potreba, da opazuje, kaj je liberalstvo ali klerikalstvo? Jaz mislim, da ne; sicer se pa priprosto ljudstvo najraje drži načel, koje si je v mladosti od lastne matere in od matere katoliške cerkve kot od dveh glavnih odgojiteljic pridobilo in v sree vtisnilo. Zato je po moje misli priprosto ljudstvo le za konservativizem zrelo in je priporočati, da se ono zvesto drži teh načel, ker to mu je podlaga do vseh dobrih lastnostij. In kdor si po teh načelih pridobi jednaci lastnostij, bo tudi gotovo vedno pripravljen potegovati se za blagor ljudstva.

Če tedaj mi kmetje le nekoliko to preudarimo, tako bodemo spoznali prav lahko, da je za nas jedino to geslo: ostati vedno narodno-konservativnega mišljenja ter vedno voljo pokazati, potegovati se za razvoj blagostanja in prospeh kmetijstva. Če pa še konečno pomislimo, ali moremo lepše geslo ljubiti, kakor je zgoraj utemeljeno? Saj to geslo pravi: „Vse za vero, dom in cesarja!“ Če tedaj mi živimo po veri, ljubimo dom in cesarja, tako smo potem

zvesti lastnej materi slovenski domovini in zvesti materi katoliški cerkvi. Kdor je pa tema zvest, zvest je potem tudi cesarju in državi!

Dnevne novice.

(Osebné vesti.) Ravnatelj ljubljanske moške kaznilnice na ljubljanskem „Gradu“, gosp. Anton Markovich, imenovan je nadravnateljem moške kaznilnice v Mariboru. — Načelnikom zdravstvenega zastopa v brdskem okraji je bil dné 21. t. m. izvoljen g. Janko Krsnik, graščak in notar na Brdu, namestnikom posestnik g. J. Škofic.

(Družba sv. Mohora) se je letos pomnožila za 4490 udov. Letos šteje 46.042 članov. Upamo, da prihodnje leto število poskoči na 50.000.

(Dnevni red) seje ljubljanskega občinskega sveta v torek 27. dan avgusta t. l. ob 6. uri zvečer v mestni dvorani. — I. Naznanila predsedstva. — II. Personalnega in pravnega odseka poročilo a) o Viktorja Withalma prošnji, da se izbriše služnost vknjižena na kolizeji v korist mesta; b) o zahtevi kranjske stavbinske družbe gledé odškodovanja zaradi tlaka v novi mestni vojašnici; c) ob upravnega sodišča razsodbi v zadevi mestne občine contra Terpotitz. — III. Finančnega odseka poročilo o računskih zaključkih in o proračunu posojilnega zaklada. — IV. Policijskega odseka poročilo a) o računih za zdravila mestnim ubogim 1888. leta; b) o premembi klavničnega regulativa, da je živino postaviti v klavnični hlev tisti dan, predno se zakolje. — V. Šolskega odseka poročilo a) o razdelitvi ustanove sto goldinarjev, založene povodom srebrne poroke Nju Veličanstev, med štiri uboge učence obrtne šole za leto 1888; b) o nagradah vodstvom in učiteljem na obeh obrtnih, pripravljavnih šolah za leto 1888; c) o računih gledé dotacij tukajšnje velike realke in ž njo združene modelirske šole za šolsko leto 1888; d) o letnih računih štirih mestnih šol za šolsko leto 1888. — VI. Poročilo odseka „ad hoc“ o premembi imen nekaterim trgov, cestam in ulicam. — VII. Dopolnilna volitev v upravni odbor mestne hranilnice namesto gg.: dr. H. Čebaška, Miha Pakiča in dr. J. Zupanca. — VIII. Dopolnilna volitev v odseke namesto umrlega občinskega svetnika Mihe Pakiča. — IX. Volitev odseka petih članov za električno razsvetljavo.

(Iz Pariza) nam piše ljubljanski trgovec: Danes dne 21. t. m. došel sem srečno v Pariz. Razstava nepopisno krasna in velikanska. Obiskal sem slikarja g. Jurija Šubica, družega Slovence nisem nikjer zapazil. V razstavi sem našel 14 hrvatskih tamburašev, ki povsod v Parizu nastopajo s sijajnim vspehom. Kakor čujem, najel jih je sedaj gostilničar za teden dni, da mu vsak dan opoludne in popoldne igrajo; plača jim na dan 200 frankov.

(Pri občinski volitvi v Brezicah) je bil dné 20. t. m. izvoljen županom tamošnji odvetnik, narodnjak g. dr. Srebre.

(Iz Starega trga) na Notranjskem se nam poroča, da je tamošnje gasilno društvo priredilo ob godu Nj. veličanstva presvetl. cesarja jako lepo veselico. Popoldne je bila sv. maša, katero je daroval veleč. g. župnik Lenček z azistencijo. Navzočni so bili vsi sodniški in davkarski uradniki in mnogo občinstva. Popoldne je bila na Nadleškem hribu tombola z ljudsko veselico. Prišla so k veselici gasilna društva iz Cirknice, Rakeka, Prezida in mnogo gospóde iz imenovanih krajev in celo iz Planine. Veselica se je vršila v najlepšem redu, dasi ni bilo navzočega nobenega vladnega zastopnika, niti redarja. — Vsa čast vrlim gasilec! Čisti dohodek, namenjen napravi gasilnega orodja, je tako ugoden, da si nihče ni mislil ugodnejšega. Kot posebnost se nam poroča, da je bila navzoča tudi rodbina kneza Schönburg-Waldenburga, ki je velika dobrotnica gasilnemu društvu. Knez je pri tej priložnosti daroval načelniku krasno izdelano častno sekiro. Tudi bodi omenjeno, da je starotrško gasilno društvo prvo na Slovenskem, ki je pustilo ime „požarna bramba“ ter sprejelo čisto slovenski naziv „društvo radovoljnih gasilcev.“ To je sicer malenkost, a zakaj ne bi čistili svojega lepega jezika tudi v tem oziru.

(Italijanska Gorica.) Goriško italijansko delavsko podporno društvo ima v odboru naslednje gospode: Predsednik je dr. Pajer, podpredsednik Miha Perinsig (Perinčič), tajnik Trampusch, odborniki J. Hvala, A. Ussai (Ušaj), Trampuš in Tabaj. V odboru društva „Pro patria“ sta dva jako marljiva odbornika: dr. Pavissich in Fr. Tomsig. Ti gospodje so gotovo čiste napolitanske krvi.

(Goriške „Corriereve“) silno peče v „liberalno“ dušo, da se je „prikradla“ v deželni zbor tudi slovenščina; italijanski potomci bodo nekda terjali oster račun od onih, ki so zakrivali to „nesrečo“. „Corriere“ se jezi, da poslanci v deželni hiši govoré tudi slovenski in da ima „otroški“ in „nerazviti“ slovenski jezik v deželnem zboru vsaj „de iure“ isto pravico, kakor razvita in kulturna italijanščina. Ali naj se morda 130.000 Slovencev pokori 75.000 Furlanov? Goriških slovenskih deželnih poslancev pa je sveta dolžnost, da vestno zagovarjajo pravico večine slovenskega prebivalstva na Goriškem.

(Sir Humphry Davy.) Med angleškimi raziskovalci in potovalci je imeniten sir Humphry Davy, kateremu v spomin so letos Podkorenem na gosp. Razingerja hiši razkrili spominsko ploščo. H. Davy je bil strasten ribič na trnek in je o tem „sportu“ izdal slovečo knjigo. In ravno to veselje in vednostna želja sta ga napotila, da je prepotoval toliko sveta. Njegovi dnevniki, katere je njegov brat John izdal pod naslovom: „Memoirs of the Life of Sir Humphry Davy“, dokazujejo na vsaki strani, da je slavní prirodoslovec večkrat prepotoval srednjo Evropo, posebno pa planinske kraje. Leta 1819 je obiskal gorenjo savsko dolino. Pokrajino bleško primerja angleškemu parku. Pestrost pogorja, planjave, prelazov, brezdnov in vrtnih nasadov vzbujá v njem očaranje. Dalje hvali uljudnost slovenskih spremljevalcev in vodnikov. Tudi bleško jezero, katero je Davy imenoval „Marijino jezero“, je obiskal in rekel: „Lepšega od malih jezerov nisem pač videl nobenega.“ Iz Bleda je Davy potoval skozi Ljubljano in Vipavo v Gorico in dalje na Laško. Prihodnje leto je zopet prišel v Avstrijo, in sicer preko Gorice, Ljubljane v Gradec in Bruck ob Muri. Odtod je potoval v Eisenerz, Admont in je dné 4. junija prišel v Aussee. Tedaj ta divni kraj v štajerskih gorah še ni bil zdravilišče ekscelencij, temveč neznamenatna gorska vasica.

(S Koroškega) se nam poroča: V Javorju pri Črni se je v jami planinske družbe zadušilo trideset ovac. Po postavi bi bila jama morala biti zadelana. Družba bode morala plačati 200 gld. — Tujcev je na Vrbskem jezeru do 3000, največ v Porečah in Vrbi. — V Lipi pri Vrbi so vzeli od nemškega „šulferajna“ 200 gld. Tudi Blačanom so ponujali denar, pa ga niso hoteli vzeti. Ravno tako so Čačanom ponujali 1000 gld., a ti so se jim lepo zahvalili in sedaj sami zidajo šolo, v kateri tudi sami hočejo biti gospodarji. Slava vrlim in zavednim možem!

(Novi parnik) imenom „Conte Kalnoky“ so spustili minoli četrtek v morje. Izdelali so ga v ladijetesalnici pri sv. Roku poleg Milj. Naročil ga je avstrijski konzul Mihanović v Buenos-Ayres-u.

(Tajnost.) Pod tem naslovom poroča „Edinost“, da je v malem stanovanji v „poštni ulici“ v Trstu 28 let stanovala neka ženska imenom P. Primavera, ki je danes teden umrla v 54. letu svoje starosti. Vsa dolga leta imenovana ženska ni stopila na ulico; nihče tudi ni stopil v njeno stanovanje. Hišni gospodar je redno dobival stanarino, in ženski so donášali jedi iz neke gostilne. Ž njo je živel tudi njen sin, katerega nihče ni videl. Tudi perica, ki je 17 let zahajala v stanovanje, ni ga videla nikoli. Ko je neki dan hišina nenadoma prišla k imenovani ženski, ki je bolna ležala, zapazila je skozi ključavnico moško postavo pri postelji; mož je imel gosto zaraslo brado in glavo ter je bil podoben divjaku. Umirajoča ženska je nekda rekla: „To je moj sin, ki je ravnokar prišel iz Neapolja.“ Skrivnostna ženska je neki zapustila imovine do 60.000 gld. Sin se je dan po materini smrti dal ostriči.

Narodno gospodarstvo.

Poslano.

„Assicurazioni Generali“.

(Dolje.)

Rezerva za premenljivost kurzov sama se je pomnožila že za gld. 440.804 31 ter je dné 31. decembra 1888 dosegla gld. 936.597 86; z ozirom na današnje kurze znaša gotovo že gld. 1.300.000. Po preteku leta, ki je dalo najboljše dokaze za trdnost podlag, sredstev in pomočkov družbinih, more sedaj mirno in presto razpolagati z rezervo, ki je posledica zadnjipot izdanih tisoč delnic in se je dosedaj v bilanciji zaračunavala z „razpolagavno rezervo dobička“.

Temu primerno se je sklenilo, da se z 31. dném decembra 1889 iz razpolagavne rezerve vzame za dopolnitev statuarične rezerve bilanc A in B po-

trebna svota, ter da se bo tako prihodnjič v obliki dividende moglo tudi z onimi 10 odstotki letnega čistega dobička razpolagati, ki se mora toliko časa pribijati k napominani rezervi, dokler ne doseže v pravih določenega zneska. Ista znaša za vsako obeh bilanc četrtno opravilne glavnice, t. j. skupaj gl. 2.625.000; ker se bo ta z dotacijo iz dobička pro 1888 za obe bilanci zvišala na gl. 2.325.248 33, treba je, da se doseže v pravih predpisani znesek, le še gl. 299.751 67; znesek, ki po tem odkazani iz razpolagavne glavnice preostaja, porablja se za pomnožitev immobilijarne rezerve. Rezerva dobička znaša gl. 2.956.518 33 proti gl. 2.909.904 73 v prejšnjem letu. Rezerva za preminjavanje kurzov znaša, kakor že omenjeno, gl. 936.597 86 proti gl. 495.793 55 koncem prejšnjega leta. Specijalna rezerva za oceno nepremičnega premoženja znaša gl. 1.055.768 40. Ne gledé na vsako leto na kvar tekočega poslovanja izvršene odpise zgub pri neiztirljivih dolgovih ima družba poseben, dosedaj še nedotaknjen rezervni zaklad gl. 80.000 za dvojljive dolgove. Jamstveni zaklad družbe se je tedaj pro ultimo december 1888 zvišal na gl. 38.369.849 10. To je podoba stalnega napredka, tolažilo v težkih časih, v katerih se mora zasebno zavarovanje bojevati. Cenzurna komisija tudi najtoplejše naglašá zasluge tega ravnateljstva, ter izreka posebno odkritosrečno hvalo dosedanjemu previdnemu in modremu sistemu, po katerem družba nabira močne rezerve. Primernost in koristnost tega sistema, ki vedno bolj utrjuje zavod in na drugi strani omogočuje, da se dividende kolikor moč vzdržujejo enakomerne, tudi ko bi slučajno ena ali druga zavarovalna stroka ne dala zadostnega dobička, kaže se najbolje v opravljenem letu 1888, v katerem se je zavarovalni oddelek zoper točo zaključil z zgubo gl. 451.786 54. (Dalje sledi.)

Telegrami.

Dunaj, 26. avgusta. Perzijski šah je zjutraj s parnikom v Budimpešto odpotoval. Predno se je vkrcal, poslovil se je na pristajališči od nadvojvode Karola Ludovika. Avstrijsko spremstvo bo šaha do Podwoločyske spremilo, le general Thoemmel bo zaradi bolehnosti ostal v Budimpešti, kjer se bo šah mudil do dné 28. t. m.

Celje, 25. avgusta. Ker je strajk v Trbovljah in Hrastniku ponehal, povrnila sta se okrajni glavar Wagner in okrajni komisar Tax v Celje.

Celovec, 25. avgusta. Vsled silnega deževja sta Drava in Zila hudo narasli. V Gorenjem Dravburgu je spodnji trg pod vodo. Polje je mnogo trpelo.

Bochum, 26. avgusta. Katoliški shod je po pozdravu prošt Köster otvoril, rekoč, Bochum se je izbral, ker hoče katolištvo pokazati, da si upa tudi tukaj razobesiti zastave. Razmerje mej delavci in delodajalci dobiti mora trdnjše podlage. On in prijatelji njegovi bodo v prihodnjem parlamentu posebno pozornost na to gibanje obrnili.

Vremensko sporočilo.

Dan	Cas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. zjut.	731 2	13 4	sl. svzh.	oblačno	
24 2. u. pop.	730 9	20 2	sl. szap.	"	4 3
9. u. zveč.	734 3	14 5	sl. svzh.	"	dež
7. u. zjut.	736 7	13 2	sl. svzh.	oblačno	
25 2. u. pop.	735 5	18 9	"	"	0 00
9. u. zveč.	735 9	14 2	sl. szap.	del. jasno	

Srednja temperatura obeh dni 16 0° in 15 4° za 2 0° in 5° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafčno poročilo.)

26. avgusta.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83 gl. 30 kr.
Srebrna " 5% " 100 " " 16% " "	84 " 25 " "
5% avstr. zlata renta, davka prosta	110 " " "
Papirna renta, davka prosta	99 " 40 " "
Akcije avstr.-ogerske banke	907 " " "
Kreditne akcije	304 " " "
London	119 " 25 " "
Srebro	" " " "
Francoski napoleond.	9 " 46 1/2 " "
Cesarski cekini	5 " 63 " "
Nemške marke	58 " 22 1/2 " "

Umrli so:

V bolnišnici:

22. avgusta. Gregor Šos, delavec, 42 let, cirrhosis hepatis.
23. avgusta. Julija Zupančič, uradnikova žena, 53 let, gangraena.

Prodá se iz proste roke v neposredni bližini Bleda

večje posestvo.

Natančneje poizvè se v odvetniški pisarni dr. Moschéta v Ljubljani. (3—1)

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Frančiškansko cerkev v g. J. Vilharja hiši št. 4.

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njiju stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano rečno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupce so oljnaté barve v ploščevinastih pušicah (Blechbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfinjeje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (14)

Cenike na zahtevanje.

V obvarovanje zdravja nedvomno nekaj novega

je uradno koncesijonovana, naravna, umetno s prosto ogeljno kislino prirejena mineralna kislá voda

kostrivniški kislí vrec

(Römerbrunnen)

pri Rogatcu.

Z naravo in umetnostjo srečno spojena, nedosegljiva, do sedaj v kupčiji še na se nahajajoča zdrava pijača je ta peneča se

mineralna kislá voda,

katera je zdravjša in okusnejša kakor vse takozvane sifon-kisle vode. (23—18)

Na prodaj je v vseh znamenitejših lekarnah, pri trgovcih ter je neposredno pošilja oskrbníštvo rimskega vrelca, pošta Rogatec-Slatina (Štajersko).

Zobolek, prašek in pasta za zobe

preč. oo. Benediktincev

opatiije Soulac (Gironde).

Dom MAGUELONNE, pripor.

Največje odlikovanje: dve zlati svetinji: Bruselj 1880, London 1884.

Iznajdeno leta 1373 po prijorji Pierre Boursaud.

Vsakdanja raba zoboleka oo. Benediktincev (po nekoliko kapljice na vodi) ozdravi in zabrani gnjilobo zob, jih obeli in utrjuje; okrepčuje in popolno ozdravi čeljusti.

Zares močno ustrežemo našim p. n. čitateljem, opozorujé na to starodavno ter prekoristno iznajdbo — najboljši in edini lek proti zobobolu.

Tvrška **SEGUIN** Bordeaux

Rue Croix de Seguey 106 & 108.

Ustanovljena leta 1807.

Dobiva se v vseh lekarnah in prodajalnicah dišav. (53)

